

250/6.5.2019

SENAT
PRESEDINTE
Nr. I. 1142
Data 3.05.2019

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1176A/2019

L250/2016

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. **3469** / **03 MAY 2019**

Domnului
Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 12 iunie 2019 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pvd@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 26 iunie 2019.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte

Prof.univ.dr. Valer **DORNEANU**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.

1176 A / 2019

ROMANIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 3447 / 02 MAY 2019

ORA 16⁰⁵

Parlamentul României
Camera Deputaților
Cabinet Secretar general

București, 2 mai 2019
Nr. 2/3764

Domnului Valer DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România referitoare la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (Plx nr.483/2016).

Cu aleasă considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudia MIHALCEA

AMENȚ

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
GRUPUL DE DEBATE
INTRARE LIBERĂ Nr. 33-16/2223
Ziua 02. Luna 05. Anul 2019

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/3764/02.05.2019

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Către:

SECRETARIATUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Doamnei Silvia-Claudia Mihalcea

Doamnă Secretar General,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă depunem alăturat sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PLx 483/2016), solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, în ziua depunerii.

Cu stimă,

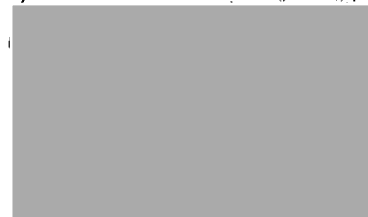
Lider Grup USR

Cristina Mădălina PRUNĂ

Lider Grup PNL

/ Raluca TURCAN

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale**

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații semnatari ai listei anexate formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a art. I pct. 3 și art. I pct. 16 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016), pe care le considerăm neconforme cu dispozițiile art. 147 alin. (4), art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituția României, republicată, pentru motivele expuse în continuare.

Prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, conform cărora persoanele fizice și juridice erau obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea respingerii unei eventuale cereri de chemare în judecată ca inadmisibilă în cazul neîndeplinirii prealabile de către reclamant a acestei obligații, sunt neconstituționale.

Dispozițiile declarate neconstituționale aveau următorul conținut:

„Art. 2. - (1) Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, în materie penală, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 2 - (1²) Instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă în caz de neîndeplinire de către reclamant a obligației de a participa la ședința de informare privind medierea, anterior introducerii cererii de chemare în judecată, sau după declanșarea procesului până la termenul dat de instanță în acest scop, pentru litigiile în materiile prevăzute de art. 601 alin. (1) lit. a) -f).“

În motivarea acestei soluții, Curtea Constituțională a constatat încălcarea art. 21 din Constituție, reținând printre altele că, *„Obligativitatea participării la informarea despre avantajele medierii reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție, deoarece se constituie într-un filtru pentru exercitarea acestui drept constituțional, iar prin sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, acest drept este nu doar îngrădit, ci chiar interzis.“*

Prin Decizia nr. 560/2018, Curtea Constituțională a stabilit că prevederile art. I pct. 10 [cu referire la art. 43 alin. (2¹) din Legea nr. 192/2006], ale art. I pct. 16 [cu referire la partea introductivă a alin. (1) al art. 60¹ din Legea nr. 192/2006] și ale art. I pct. 21 [cu referire la art. 76 din Legea nr. 192/2006] din legea care face obiectul prezentei sesizări, prin care erau reintroduse obligațiile încercării procedurii medierii anterior inițierii unui proces și dovedirii acestui fapt în fața instanței, respectiv era introdusă obligația judecătorului de a trimite părțile la mediere, în anumite cauze care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni fără a fi soluționate, sunt neconstituționale.

Dispozițiile declarate neconstituționale aveau următorul conținut:

„(2¹) În cauzele prevăzute la art. 60¹, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, părțile vor încerca soluționarea litigiului prin mediere.”

„60¹. – (1) În litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de soluționare a conflictelor, părțile și/sau partea interesată, după caz, **sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii**, în următoarele materii: [...]”

„Art. 76. – Judecătorul, în baza rolului activ, aplicând dispozițiile art. 227 din Codul de procedură civilă, **dispune trimiterea părților la mediere**, în cauzele ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii, și care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni de la investirea acestora, fără a fi soluționate, exceptând cauzele în care acestea au încercat soluționarea prin mediere.”

Referitor la prima dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că din interpretarea gramaticală a sintagmei "vor încerca" rezultă că părțile unui litigiu sunt obligate să încerce soluționarea litigiului prin mediere. În sens contrar, dacă legiuitorul nu ar fi dorit instituirea obligativității încercării de soluționare a litigiului prin mediere, atunci ar fi folosit sintagma "pot încerca". De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit că din interpretarea sistematică a dispozițiilor legii rezulta că voința legiuitorului a fost aceea a introducerii obligativității încercării de soluționare a litigiului prin mediere, deoarece a modificat și partea introductivă a dispozițiilor art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, stabilind că "părțile sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii".

Chiar dacă legiuitorul nu a instituit nicio sancțiune pentru neîndeplinirea încercării soluționării litigiului prin mediere, Curtea Constituțională a considerat că dispozițiile art. 43 alin. (2¹) din Legea nr. 192/2006, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din legea criticată, reprezintă norme imperative onerative, care obligă părțile să încerce soluționarea litigiului prin mediere. Astfel, textul de lege criticat reprezintă o normă care impune părților o anumită acțiune, iar nu o normă permisivă, care ar lăsa la aprecierea părții alegerea unei anumite conduite, și anume aceea de a încerca sau nu soluționarea litigiului prin mediere. Însăși impunerea acestei conduite părților, prin folosirea sintagmei "vor încerca", fără a fi urmată de vreo sancțiune sau de indicarea vreunei conduite a judecătorului, în cazul în care părțile nu vor încerca soluționarea litigiului prin mediere, determină caracterul neclar și imprecis al normei criticate, ceea ce contravine dispozițiilor art. I alin. (5) din Constituție.

Referitor la a doua dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că prin folosirea sintagmei *"sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii"*, cuprinsă în partea introductivă a alin. (1) al art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 16 din legea criticată, se instituie obligația părților de a încerca soluționarea litigiului prin mediere, dispunând ca părțile să facă dovada acestei încercări. Textul de lege criticat impune părților să încerce soluționarea litigiului prin mediere, ceea ce reprezintă o normă imperativă, care impune părților o anumită acțiune, iar nu o normă permisivă, care ar lăsa la aprecierea părții alegerea unei anumite conduite, și anume aceea de a încerca sau nu soluționarea litigiului prin mediere.

Or, referitor la dispozițiile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a reținut că acest articol de lege *"trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituționale a prevederilor art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006. Astfel, în cazul în care părțile vor opta pentru mediere, în scopul rezolvării diferendelor existente între ele, acestea se vor prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii doar în situația în care vor considera necesară participarea la o astfel de ședință, pentru informații și lămuriri cu privire la avantajele medierii.[...]. Participarea la ședința de informare nu va mai reprezenta, însă, o obligație pentru părți, ci o opțiune voluntară a persoanelor interesate să recurgă la o asemenea metodă alternativă, facultativă, de soluționare a conflictelor"*.

Prin urmare, deși legiuitorul a eliminat obligativitatea participării la ședința de informare asupra medierii, prin dispozițiile criticate s-a instituit obligația părților de a încerca soluționarea litigiului prin mediere, dispunând ca părțile să facă dovada acestei încercări, contrar celor avute în vedere în considerentele Deciziei nr. 266/2014, referitor la caracterul facultativ al procedurii de mediere.

Referitor la a treia dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că textul de lege criticat modifică dispozițiile art. 227 din Codul de procedură civilă, care reglementează posibilitatea/facultatea judecătorului de a recomanda părților să recurgă la mediere, și instituie obligația judecătorului de a dispune trimiterea părților la mediere, în cauzele ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii și *"care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni de la investirea acesteia, fără a fi soluționate"*, exceptând cauzele în care părțile au

încercat soluționarea prin mediere. Or, această obligativitate a trimiterii părților la mediere, chiar limitată la anumite cauze și în anumite condiții, este contrară celor statuate prin Decizia nr. 266/2014, care consacră medierea ca fiind o procedură facultativă, alternativă și informală.

Încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituția României

În ceea ce privește caracterul și aplicabilitatea în timp a deciziilor Curții Constituționale, art. 147 alin. (4) din Constituție prevede că „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*” Cât despre efectul deciziilor Curții Constituționale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*, art. 147 alin. (2) din Constituție statuează că „*În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.*”

În speță, procedând la reexaminarea legii care face obiectul prezentei sesizări, pentru a o pune în acord cu Decizia nr. 266/2014, legiuitorul a inclus în forma adoptată următoarele dispoziții:

3. La articolul 2, după alineatul (5) se introduc șase noi alineate, alin. (6) – (11), cu următorul cuprins:

„(6) Judecătorul, procurorul, notarul public, avocatul, executorul judecătoresc și consilierul juridic recomandă părților, respectiv părții pe care o reprezintă, soluționarea amiabilă a litigiului, respectiv a conflictului, prin procedura medierii, potrivit legii speciale.

(9) Persoanele fizice sau juridice au dreptul de a-și soluționa disputele prin mediere atât în afara, cât și în cadrul procedurilor obligatorii de soluționare amiabilă a conflictelor prevăzute de lege.“

16. La articolul 61, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) În cazurile prevăzute la art. 60¹, dacă odată cu primirea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu a depus dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța, odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, va solicita atât reclamantului, cât și pârâtului, să depună dovada că au încercat soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, dacă o astfel de încercare a avut loc.

(4) În cazul în care până la data la care judecătorul fixează prin rezoluție, potrivit art. 201 alin. (3) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările ulterioare, primul termen de judecată, niciuna dintre părți nu comunică instanței dovada prevăzută la alin. (2), instanța va solicita părților depunerea acesteia până la primul termen de judecată.“

Învederăm că prevederile anterior citate contravin celor reținute prin Decizia nr. 266/2014 a Curții Constituționale, deoarece:

1. Art. 2 alin. (6) din Legea nr. 192/2006 instituie o obligație în sarcina judecătorului, procurorului, notarului public, avocatului, executorului judecătoresc și consilierului juridic de a recomanda părții pe care o reprezintă soluționarea amiabilă a litigiului / conflictului prin procedura medierii, ceea ce contravine caracterului facultativ al acesteia, chiar dacă nu s-a prevăzut o sancțiune pentru neîndeplinirea acestei obligații.
2. Art. 2 alin. (9) din Legea nr. 192/2006 face referire la proceduri obligatorii de soluționare amiabilă a conflictelor prevăzute de lege, ceea ce contravine caracterului facultativ al procedurii de mediere și poate conduce la interpretări neunitare.
3. Art. 61 alin. (3) și (4) obligă atât reclamantul să depună odată cu cererea de chemare în judecată dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, cât și instanța să solicite părților depunerea de probe în acest sens, cel târziu până la primul termen de judecată, ceea ce contravine caracterului facultativ al procedurii de mediere, chiar dacă nu s-a prevăzut o sancțiune pentru neîndeplinirea acestei obligații.

Prin încălcarea efectelor *erga omnes* ale deciziei de constatare a neconstituționalității, legiuitorul procedează într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia. Întrucât respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența instanței constituționale circumscriu cadrul activității legislative viitoare. Or, prin adoptarea unei soluții

legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituție, legiuitorul acționează *ultra vires*, încălcându-și obligația constituțională rezultată din art. 147 alin. (4) din Constituție.

În considerarea motivelor anterior expuse, solicităm Curții Constituționale admiterea prezentei sesizări și declararea art. I pct. 3 și art. I pct. 16 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016) ca fiind neconstituționale.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 alin (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

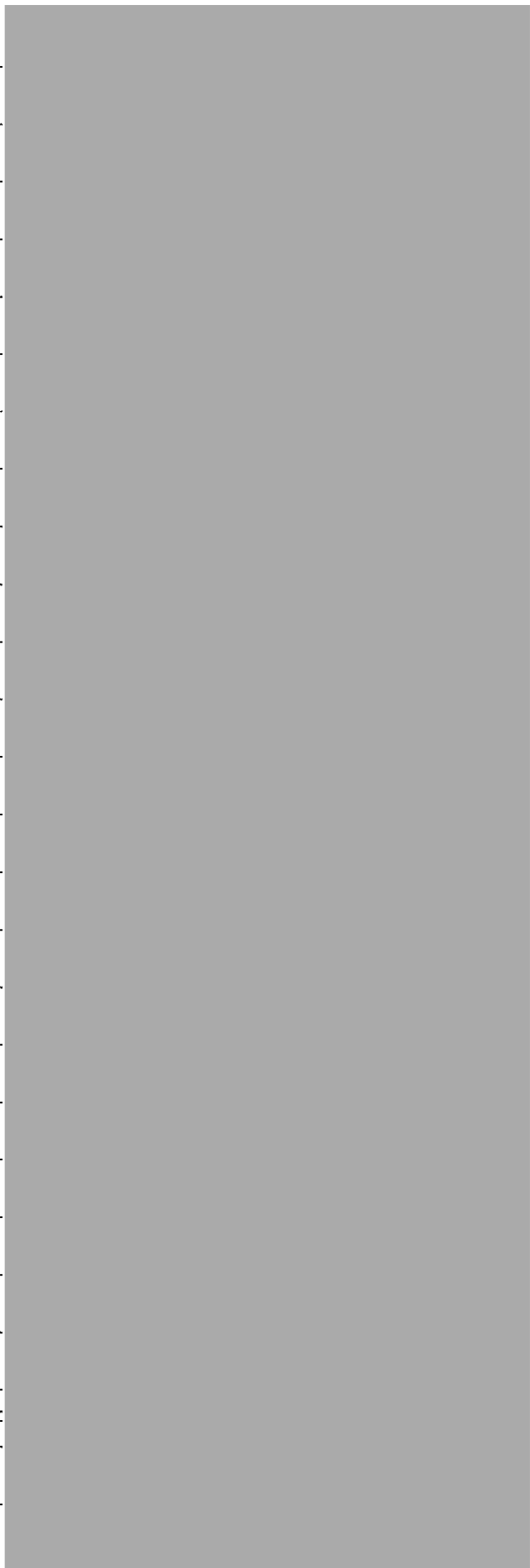
TABEL CU SEMNĂTĂRII SESIZĂRII DE NECONSTITUȚIONALITATE
A LEGII PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII
NR. 192/2006 PRIVIND MEDIEREA ȘI ORGANIZAREA
PROFESIEI DE MEDIATOR (PLX 483/2016)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
10.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
11.	GHINEA CRISTIAN		USR
12.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
13.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
14.	LUPESCU DUMITRU		USR
15.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
16.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
17.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
18.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
19.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
20.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
21.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
22.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
23.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
24.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
25.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
26.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
27.	ZAINEA CORNEL		USR
28.			
29.			
30.			

TABEL CU SEMNATARII SESIZĂRII CURȚII CONSTITUȚIONALE
 CU PRIVIRE LA LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA
 LEGII NR. 192/2006 PRIVIND MEDIEREA ȘI ORGANIZAREA
 PROFESIEI DE MEDIATOR (PLX-nr 483/2016)

Nr. Crt.	Nume	Semnătura
1.	Raluca Turcan	
2.	Achiței Vasile Cristian	
3.	Alexe Costel	
4.	Anastase Roberta Alma	
5.	Andronache Gabriel	
6.	Ardelean Ben Oni	
7.	Balan Ioan	
8.	Bica Dănuț	
9.	Bodea Marius	
10.	Bode Lucian Nicolae	
11.	Boroianu Robert Aurel	
12.	Buican Cristian	
13.	Bumb Sorin-Ioan	
14.	Calista Mara Daniela	
15.	Cherecheș Florica	
16.	Cherecheș Viorica	
17.	Cozmanciuc Mugur	
18.	Culeafă Mihai	
19.	Cupșa Ioan	
20.	Dobre Victor Paul	

21.	Fădor Angelica
22.	Gheorghe Daniel
23.	Gheorghe Tinel
24.	Gheorghiu Bogdan
25.	Ghilea Gavrilă
26.	Giugea Nicolae
27.	Gudu Vasile
28.	Heiuș Lucian
29.	Huțucă Bogdan Iulian
30.	Ioniță Antoneta
31.	Ionescu George
32.	Leoreanu Laurențiu
33.	Lungu Tudorița
34.	Mareș Mara
35.	Mihalescul Dumitru
36.	Moldovan Sorin-Dan
37.	Neagu Nicolae
38.	Nicoară Romeo Florin
39.	Olar Corneliu
40.	Oprea Dumitru
41.	Oros Nechita-Adrian
42.	Palăr Ionel
43.	Pirtea Marilen
44.	Popescu Pavel
45.	Popescu Virgil Daniel

46.	Preda Cezar
47.	Predoiu Marian-Cătălin
48.	Prișcă Razvan Sorin
49.	Raețchi Ovidiu- Alexandru
50.	Răcuci Claudiu Vasile
51.	Roman Florin Claudiu
52.	Romanescu Cristinel
53.	Săftoiu Ana- Adriana
54.	Schelean-Somfelean Valeria Diana
55.	Sitterli Ovidiu-Ioan
✓ 56.	Sighiartău Robert Ionatan
57.	Stamatian Vasile Florin
58.	Stroe Ionut Marian
✓ 59.	Șișcu George
60.	Șovăială Constantin
61.	Ștefan Ion
62.	Știrbu Gigel Sorinel
63.	Trăilă Cristina
64.	Varga Glad-Aurel
✓ 65.	Varga Vasile
66.	Vîlceanu Dan
67.	Voicu Mihai

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

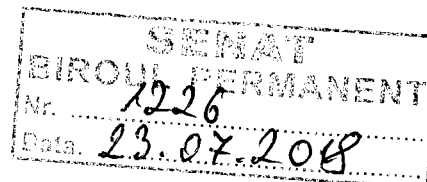
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ

NR. **6939** / **23 JUL 2018**

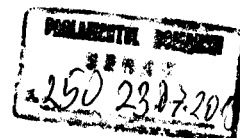
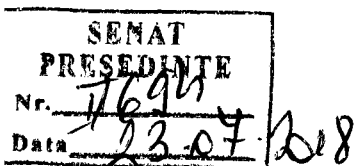
Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1167A/2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 3 septembrie 2018 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 18 septembrie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Gălor DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1167A/2018

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 6927 / 20 JUL 2018

ORA 12⁴²

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 2018

CP1/1231/20.07.2018

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator a fost transmisă de Parlament spre promulgare Președintelui României în data de 3 iulie 2018. Prin conținutul normativ această lege cuprinde dispoziții contrare normelor și principiilor constituționale consacrate de art. 1 alin. (5), art. 21, art. 124 alin. (3), art. 147 alin. (4) și de art. 148 alin. (2) și (4), pentru argumentele ce urmează a fi prezentate în continuare.

1. Art. I pct. 6 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție

Art. I pct. 6 din legea criticată prevede completarea art. 18 din Legea nr. 192/2006 cu un nou alineat, potrivit căruia: „Consiliul de mediere înființează Institutul de formare continuă, în vederea creșterii calității pregătirii profesionale continue a mediatorilor autorizați”.

În primul rând, norma nu precizează statutul juridic al acestei entități, nefiind clar care sunt dispozițiile aplicabile acestuia. În al doilea rând, este neclar dacă formarea profesională a mediatorilor va fi asigurată doar de această entitate sau rolul său va fi unul complementar celorlalți furnizori de formare profesională prevăzuți la art. 9 alin. (1) din lege, potrivit căruia: „Formarea profesională a mediatorilor se asigură prin cursuri de formare profesională organizate de către furnizorii de formare și de către instituțiile de învățământ superior acreditate”.

Aceste neclarități privind statutul juridic al Institutului de formare continuă, respectiv raportul dintre acesta și ceilalți furnizori de formare profesională prevăzuți deja de dispozițiile Legii nr. 192/2006 generează o neclaritate în aplicare, contrar exigențelor de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

2. Art. I pct. 10 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit alin. (2¹) al art. 43 din Legea nr. 192/2006, părțile „vor încerca soluționarea litigiului prin mediere” în cazurile prevăzute de art. 60¹ din lege. Forma aflată în vigoare precizează că „în procesele și cererile în materie civilă și comercială, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, părțile pot încerca soluționarea litigiului prin mediere”.

Apreciem că modificarea adusă textului de lege încalcă dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție. Prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a arătat că „art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituționale a prevederilor art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006. Astfel, în cazul în care părțile vor opta pentru mediere, în scopul rezolvării diferendelor existente între ele, acestea se vor prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii doar în situația în care vor considera necesară participarea la o astfel de ședință, pentru informații și lămuriri cu privire la avantajele medierii. (...) Participarea la ședința de informare nu va mai reprezenta însă o obligație pentru părți, ci o opțiune voluntară a persoanelor interesate să recurgă la o asemenea metodă alternativă, facultativă, de soluționare a conflictelor. Așa fiind, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 este neîntemeiată”.

Astfel, prin această decizie Curtea a reținut că în toate cazurile prevăzute de art. 60¹ din lege, participarea părților nu trebuie să reprezinte o obligație, ci o opțiune voluntară a părților. Prin urmare, dispozițiile imperative „vor încerca soluționarea litigiului prin mediere” încalcă jurisprudența Curții Constituționale amintită, aducând atingere dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

3. Art. I pct. 12 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție

Potrivit dispozițiilor introduse prin art. I pct. 12 din legea criticată, „acordul de mediere verificat și atestat de către avocații părților, de către notarul public sau de către un avocat sau notar public ales de mediator cu acordul părților, este titlu executoriu”. În prezent, acordul de mediere autentificat de către un notar, reprezintă titlu executoriu. În privința înscrisurilor sub semnătură privată, art. 641 din Codul de procedură civilă arată că „înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile și condițiile anume prevăzute de lege”. Din această perspectivă, apreciem că necorelarea celor două dispoziții atrage neclaritatea dispozițiilor art. I pct. 12 din legea criticată cu atât mai mult cu cât Legea nr. 192/2006 nu prevede un registru public pentru respectarea dispozițiilor art. 641 din Codul de procedură civilă.

În plus, pe lângă această procedură, art. 59 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 reglementează și posibilitatea părților de a solicita instanței încuviințarea înțelegerii părților printr-o hotărâre care reprezintă, de asemenea, un titlu executoriu. Într-o astfel de situație, nu este clar dacă cele două proceduri reglementate pentru obținerea unui titlu executoriu reprezintă posibilități alternative sau dacă solicitarea adresată instanței este condiționată de parcurgerea procedurii instituite prin art. I pct. 12 din legea criticată.

Față de cele arătate, considerăm că dispozițiile introduse prin art. I pct. 12 sunt neclare și lipsite de previzibilitate și, prin aceasta, contravin art. 1 alin. (5) în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, astfel cum aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale.

4. Art. I pct. 21 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator încalcă art. 21, art. 124 alin. (3) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție

La art. I pct. 21 din legea dedusă controlului de constituționalitate se introduc două noi articole, art. 76 și 77. Potrivit art. 76, judecătorul, în baza rolului activ, aplicând dispozițiile art. 227 din Codul de procedură civilă, dispune trimiterea părților la mediere, în cauzele ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii, și care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni de la investirea acesteia, fără a fi soluționate, exceptând cauzele în care acestea au încercat soluționarea prin mediere.

În primul rând, prin această normă cu caracter imperativ, părțile sunt plasate în afara cadrului procesual, fiind obligate ca, în cauzele precizate mai sus, să parcurgă procedura medierii, ceea ce constituie o îngrădire a accesului liber la

justiție stabilit de art. 21 din Constituție. Chiar dacă modificările aduse Legii nr. 192/2006 nu prevăd o sancțiune pentru neparcurgerea procedurii medierii (spre deosebire de situația în care a fost pronunțată Decizia nr. 266/2014, când neparticiparea la ședința de informare privind avantajele medierii atrăgea inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată), totuși norma imperativă referitoare la dispunerea trimiterii părților la mediere determină suspendarea litigiului în cauză. Acest lucru obligă părțile să urmeze procedura de mediere, în detrimentul continuării procesului în fața instanței, aspect ce aduce atingere accesului la justiție, prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală.

De asemenea, obligativitatea trimiterii cauzei de către judecător pentru mediere în cauzele care nu au fost soluționate în termen de 18 luni de la înregistrare reprezintă o modalitate de temporizare a procedurii judiciare, contrară dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil sub aspectul duratei rezonabile a unui proces, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție.

În al doilea rând, considerăm că această normă intră în contradicție cu prevederile art. 227 din Codul de procedură civilă, care prevede că judecătorul poate invita părțile să participe la mediere și recomandă acestora să recurgă la procedura medierii precizând, totodată, faptul că medierea nu este obligatorie pentru părți.

În același sens, sunt și dispozițiile art. 5 din Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială potrivit căroră instanța poate invita părțile să recurgă la mediere pentru a soluționa litigiul, atunci când este cazul și având în vedere toate circumstanțele cazului respectiv. Instanța poate, de asemenea, invita părțile să participe la o sesiune de informare privind recurgerea la mediere dacă astfel de sesiuni sunt organizate și sunt ușor accesibile. Mai mult de atât, în preambulul acestei Directive se precizează că medierea ar trebui să constituie o procedură voluntară în sensul că părțile sunt ele însele responsabile de procedură și o pot organiza după cum doresc și încheia în orice moment. Or, spre deosebire de textul directivei, constatăm că dispozițiile art. 76 nu fac trimitere la posibilitatea aprecierii judecătorului și nici la evaluarea tuturor circumstanțelor cazului respectiv, contrar textului art. 5 alin. (1) din actul european anterior menționat. Astfel, dispozițiile art. 76 din legea criticată aduc atingere și dispozițiilor constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4).

În al treilea rând, la art. 76 din legea criticată se instituie o obligație în sarcina judecătorului de a dispune trimiterea părților la mediere. Subliniem că art. 124 alin. (3) din Constituție referitor la independența judecătorilor presupune că judecătorul, în cadrul unui proces, își exercită atribuțiile potrivit legii, cu obiectivitate și echilibru de la caz la caz, astfel încât acesta să fie singurul în

măsură să hotărască asupra unei eventuale decizii cu privire la conduita părților pe parcursul desfășurării procesului. Prin instituirea unei asemenea obligații în sarcina judecătorului de a dispune trimiterea părților la mediere, considerăm că este eliminată posibilitatea judecătorului de a evalua circumstanțele cauzei și de a aprecia când anume este necesară o astfel de recomandare. Or, în situația de față, judecătorul este obligat să aplice în mod automat o procedură, mai precis, în acest caz judecătorului nu-i mai aparține decizia de a recomanda părților medierea.

În legătură cu principiul constituțional al independenței judecătorilor, Curtea Constituțională a precizat că atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă (Decizia nr. 838/2009 din 27 mai 2009). Prin introducerea acestei reglementări însă, judecătorul de caz este lipsit de această inițiativă și, prin urmare, dispozițiile art. 76 din legea criticată contravin și art. 124 alin. (3) din Legea fundamentală.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că prevederile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator sunt neconstituționale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

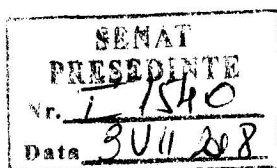
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

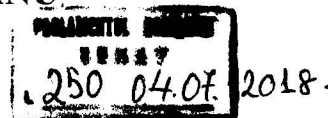
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1018A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. **5246** / **03 JUL 2018**

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 96 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România și deputați neafiliați, sesizare referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 3 septembrie 2018 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 18 septembrie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1018 A / 2018

ROMANIA

ORA 15³⁰

Parlamentul României
Camera Deputaților

CABINET SECRETAR GENERAL

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 5226 / 02 JUL 2018

ROMÂNIA
1918-2018 | SĂRBĂTORIM ÎMPREună

București, 02.07.2018

Nr. 2/6561

Domnului

VALER DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul dispozițiilor art.27 alin.(2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 96 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România și deputați neafiliați, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudia MIHALCEA

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/6561/02.07.2018

Parlamentul României
Camera Deputaților

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Silvia-Claudia MIHALCEA

Parlamentul României
CAMERA DEPUTAȚILOR
GRUP PARLAMENTAR PNL
Nr. 30-15/473
Ziua 2 Luna 7 Anul 2018

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15 alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională cu privire la **Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016)**, adoptată în data de 26 iunie 2018 de Camera Deputaților, în calitate de cameră decizională, solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, la data depunerii.

Lider Grup BNI

Raluca TURCAN

Lider Grup USR

Claudiu NĂSUI

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale**

Stimate Domnule Președinte,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I.) SITUAȚIA DE FAPT

Legea care face obiectul prezentei sesizări a fost inițiată în luna mai a anului 2016, sub denumirea „**Proiect de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016)**”, de către 44 parlamentari aparținând grupurilor PSD, ALDE, PNL, UDMR și neafiliați. Inițiativa legislativă face parte din categoria legilor ordinare.

Derularea procedurii legislative

În data de 17.10.2016 propunerea legislativă a fost adoptată de Senat cu respectarea prevederilor art.76 alin.(2) din Constituția României:

În 07.11.2016, Comisia juridică, de disciplină și imunități a transmis un raport de respingere, iar în 08.02.2017 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților;

În conformitate cu stenograma ședinței de plen a Camerei Deputaților, în 28.03.2017 a fost retrimis la Comisia juridică, de disciplină și imunități pentru raport suplimentar; termen depunere raport: 18.04.2017;

În 09.05.2018, s-a primit raport suplimentar favorabil (13 amendamente admise, 6 amendamente respinse). În 22.05.2018 raportul suplimentar a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților, iar în data de 26.06.2018 s-a dezbătut și adoptat în plenul Camerei Deputaților.

MOTIV DE NECONSTITUȚIONALITATE

1. Dispozițiile art. 43 alin. (2¹) și ale art.60¹ din legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, încalcă art. 147 alin.(4) din Constituția României care arată că „[...] deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. În raport cu această dispoziție constituțională arătăm că legiuitorul a ignorat efectul *erga*

omnes al deciziilor Curții Constituționale și a procedat la legiferarea obligativității procedurii de informare cu privire la mediere deși această procedură a fost anterior declarată neconstituțională prin decizia CCR nr.266/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.200 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art.2 alin.(1) și (12) și art.60¹ din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial nr.464 din 25.06.2014.

În cadrul acestei decizii, prin paragrafele de la 17 la 27, Curtea Constituțională dezvoltă motivele pentru care norma anterioară încalcă Constituția României, după cum urmează:

„17. Curtea reține că alin.(12) al art.2 din Legea nr.192/2006 a fost introdus prin art. I pct.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.90/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, precum și pentru modificarea art. II din Legea nr. 115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.878 din 21 decembrie 2012. Curtea reține, totodată, că, potrivit dispozițiilor tranzitorii cuprinse în art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.4/2013 privind modificarea Legii nr.76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, care modifică art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2012, <<Dispozițiile art.2 alin.(12) din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, se aplică numai proceselor începute după data de 1 august 2013.>> 18. Curtea remarcă faptul că, deși art.2 alin.(1) din Legea nr.192/2006 se referă la obligația părților de a participa la ședința de informare privind avantajele medierii, alin.(12) al aceluiași articol prevede sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată numai pentru situația în care

reclamantul nu și-a îndeplinit această obligație. Ca atare, pârâtul nu este obligat să participe la o astfel de ședință, singura condiție pe care reclamantul trebuie să o îndeplinească este să se adreseze unui mediator care să îl notifice pe pârât, în condițiile art.43 alin. (1) din Legea nr.192/2006, adresându-i o invitație scrisă, ce poate fi transmisă prin orice mijloc ce asigură confirmarea primirii textului. Dovada participării la ședința de informare privind avantajele medierii se face printr-un certificat de informare eliberat de mediatorul care a realizat informarea. Dacă una dintre părți refuză în scris participarea la ședința de informare, nu răspunde invitației prevăzute la art.43 alin.(1) ori nu se prezintă la data fixată pentru ședința de informare, se întocmește un proces-verbal, care se depune la dosarul instanței. 19. În acest context, Curtea reține că, așa cum rezultă din coroborarea art.2 alin.(1) cu alin.(12) din Legea nr.192/2006, pentru a se adresa instanței cu o cerere de chemare în judecată, pentru litigiile în materiile prevăzute de art.60¹ alin.(1) lit. a)—f) din legea precitată, legiuitorul a instituit în sarcina justițiabilului o obligație nouă, și anume aceea de a se adresa în prealabil unui mediator, pentru ca acesta să îl informeze despre avantajele medierii. În aceste condiții, Curtea constată că introducerea obligativității informării asupra medierii este în contradicție cu art.21 din Legea fundamentală. 20. Curtea reține, totodată, că în preambulul Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr.136 din 24 mai 2008, se prevede că „medierea ar trebui să constituie o procedură voluntară, în sensul că părțile sunt ele însele responsabile de procedură și o pot organiza după cum doresc și încheia în orice moment.” De asemenea, art.3 lit. a) din directivă definește medierea ca fiind un proces <<în care două sau mai multe părți într-un litigiu încearcă, din proprie inițiativă, să ajungă la un acord privind soluționarea litigiului dintre ele (...)>>. Art.5 alin.(1) intitulat „Recurgerea la mediere” prevede că <<o instanță la care a fost introdusă o acțiune poate, atunci când este cazul și având în vedere toate circumstanțele cazului respectiv, să invite

părțile să recurgă la mediere pentru a soluționa litigiul. Instanța poate, de asemenea, invita părțile să participe la o sesiune de informare privind recurgerea la mediere dacă astfel de sesiuni sunt organizate și sunt ușor accesibile.>> Ca atare, dispozițiile acestei directive se referă doar la posibilitatea, și nu la obligația părților de a urma procedura medierii, deci nimic obligatoriu referitor la mediere și, cu atât mai puțin, la procedura prealabilă de informare cu privire la avantajele medierii. 21. În acest context, Curtea constată că, deși atât legislația națională, respectiv Legea nr.192/2006 și Codul de procedură civilă [art.227 alin.(2) teza finală], cât și Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului consacră medierea ca fiind o procedură facultativă, alternativă și informală, art.2 alin.(1) din Legea nr.192/2006 prevede că părțile sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, instituită de alin.(12) din același articol. Așa fiind, deși medierea este facultativă, totuși ședința de informare privind avantajele medierii este obligatorie. 22. Curtea apreciază, totodată, că reglementarea legală criticată, respectiv art.2 alin.(1) din Legea nr.192/2006, prin care părțile sunt obligate la parcurgerea procedurii de informare asupra medierii, răstoarnă prezumția irefragabilă „*nemo censetur ignorare legem*”. Dacă legea, în speță Legea nr. 192/2006, cu toate modificările ei, este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit acestui adagiu, cetățeanul beneficiază de prezumția de cunoaștere a legii. Ca atare, nu este justificată o procedură specială de informare asupra conținutului unei atare legi. În mod indubitabil această obligație instituită sub orice sancțiune, nu doar sub aceea a inadmisibilității cererii de chemare în judecată, contravine dispozițiilor art.21 din Constituție, care prevăd că nicio lege nu poate îngreuna exercitarea accesului liber la justiție. Obligativitatea participării la informarea despre avantajele medierii reprezintă o îngreunare a accesului liber la justiție, deoarece se constituie într-un filtru pentru exercitarea acestui drept constituțional, iar prin sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, acest drept este nu doar îngreunat, ci chiar interzis. 23. Întrucât

pot exista situații în care persoanele fizice sau juridice doresc ca soluționarea conflictului să se facă exclusiv de către instanța de judecată, Curtea constată că prin reglementarea legală criticată nu le este permis acestora să aprecieze singuri dacă au sau nu nevoie de această informare. Accesul liber la justiție reprezintă facultatea fiecărei persoane de a se adresa unei instanțe judecătorești pentru apărarea drepturilor sale sau valorificarea intereselor sale legitime. Orice limitare a acestui drept, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje. Atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se arată că „simpla sa consacrare legală, chiar și la nivelul suprem, prin Constituție, nu este de natură a asigura și o eficacitate reală a acestuia, atât timp cât, în practică, exercitarea sa întâmpină obstacole. Accesul la justiție trebuie să fie asigurat, în consecință, în mod efectiv și eficace” (a se vedea, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr.670 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.421 din 16 iunie 2011). 24. Ca atare, Curtea consideră că procedura prealabilă obligatorie a informării asupra avantajelor medierii apare ca fiind o piedică în calea realizării și obținerii de către cetățean a drepturilor sale în justiție. Mai mult, o procedură constând în informarea asupra existenței unei legi apare, neîndoielnic, ca o încălcare a dreptului de acces la justiție, ce pune asupra justițiabilului o sarcină inoportună, cu atât mai mult cu cât procedura se rezumă la o simplă obligație de informare, și nu la încercarea efectivă de soluționare a conflictului prin mediere, astfel încât participarea părților la ședința de informare în fața mediatorului este una cu caracter formal. 25. În contextul celor mai sus reținute, Curtea constată că obligația instituită în sarcina părților, persoane fizice sau persoane juridice, de a participa la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, este o măsură neconstituțională, fiind contrară dispozițiilor art.21 din Constituție. 26. Având în vedere art.31 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, care prevede că, „În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare”, Curtea își va extinde controlul de constituționalitate și asupra prevederilor art.2 alin. (12) din Legea nr.192/2006, care instituie sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată în caz de neîndeplinire a obligației de a participa la ședința de informare privind medierea, obligație prevăzută de art.2 alin.(1) din aceeași lege, text de lege criticat în cauză. 27. Pentru argumentele expuse mai sus, Curtea constată că prevederile art.2 alin.(1) și (12) din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale și contravin art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție.”

Legiuitorul a ignorat considerentele Curții cu privire la faptul că procedura prealabilă, obligatorie, a medierii încalcă dispozițiile art.21 privind liberul acces la justiție și a procedat la reintroducerea acestei obligații prin modificarea art.43 și a art.60¹ din legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

Art.43, alineatul (2¹) *„În cauzele prevăzute la art.60¹, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, părțile vor încerca soluționarea litigiului prin mediere”* și

Art.60¹ alin.(1), *„În litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de soluționare a conflictelor, părțile și/sau partea interesată, după caz, sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii, în următoarele materii:”*

Este de domeniul evidenței natura imperativă a celor două modificări exemplificate mai sus prin utilizarea verbelor „vor încerca” în cazul art.43 alin.(2¹) și „sunt ținute” în cazul art.60¹ alin.(1) din legea criticată, ambele având scopul reintroducerii caracterului obligatoriu al procedurii de mediere, prealabil

exercitării dreptului fundamental de liber acces la justiție, ceea ce reprezintă o încălcare a deciziei nr.266/2014 a Curții Constituționale cu consecința imediată a nerespectării art.147 alin.(4) din Constituția României și a art.21 din Constituția României privind liberul acces la justiție.

Acest caracter imperativ este întărit și de dispozițiile de la art. 61 alin. (3) și (4) așa cum au fost completate prin textul acestei legi.

„ La articolul 61, după alineatul (2) se introduc trei noi alineate, alin.(3)-(5), cu următorul cuprins: „(3) În cazurile prevăzute la art.60¹, dacă odată cu primirea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu a depus dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța, odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, va solicita atât reclamantului, cât și pârâtului, să depună dovada că au încercat soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, dacă o astfel de încercare a avut loc. (4) În cazul în care până la data la care judecătorul fixează prin rezoluție, potrivit art.20¹ alin.(3) din Codul de procedură civilă, primul termen de judecată, niciuna dintre părți nu comunică instanței dovada prevăzută la alin.(2), instanța va solicita părților depunerea acesteia până la primul termen de judecată.

Pe cale de consecință, vă rugăm să constatați neconstituționalitatea art. 43 alin. (2¹), art.60¹ alin.(1) și a art. 61 alin. (3) și (4) din legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, deoarece încalcă dispozițiile art.147 alin. (4) și dispozițiile art. 21 din Constituția României.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 , alin 1 și 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Nr. Crt.	Nume prenume	Semnatura
1.	Raluca Turcan	
2.	Ylucica Bogdan Lucian	
3.	Ylucica Bogdan Lucian Flutur Vorde Cristian	
4.	LUCIAN BODE	
5.	SOVATA C-TIH	
6.	Fodor Angelica	
7.	LEORGANU LAURENTIU DAN	
8.	CUPRA IOAN	
9.	ANDRONACHE GABRIEL	
10.	ROMAN FLOREIN	
11.	GUDU VASILE	
12.	DUCU CIOMBU	
13.	GIUGEA NICOLAE	
14.	BICA DANUT	
15.	GHEORGHE TINEL	
16.	Lungu Tudmir	
17.	Ghilea Gabriela	
18.	SOPIN - DAN MOLDOVAN	
19.	Stamatian Florin	
20.	ROMANERU CRISTINEA	

21.	HERUS LUCIAN	
22.	VILCEANU DAN	
23.	NICOARA ROMEO	
24.	PAVEL POPESCU	
25.	KODEA MARUS	
26.	IONITA ANDREI	
27.	BUIB SORIN	
28.	OLAR CORNELIU	
29.	MARA MARES	
30.	CHERCHES, VIORICA	
31.	MARA CALISTA	
32.	OROS H. ADRIAN	
33.	CRISTIAN BUICAN	
34.	ROBERTA ANASTASE	
35.	MAGAR COMANOVIC	
36.	VARGA JASICE	
37.	VIZILO CRISTINA	
38.	VARGA GLAD	
39.	ROBERT SIGHIARTAU	
40.	OLIVIA RECHDI	
41.	BALAN IOAN	
42.	PRISCA RAZVAN	
43.	SCHILCO SIMPLION VOLENTZ	
44.	DOBOS VICTOR PAUL	

45.	VOICU MIHAI ALEXANDRU
46.	PALĂR IONEL
47.	Cherecheș Florica
48.	Ștefan Ion
49.	Păpescu Virgil
50.	Alexe Costel
51.	BOGDAN GHEORGHIU
52.	Predea Ceper
53.	BEN-ONI ARDELEAN - PNL
54.	NEARU MIHAILĂ - PNL
55.	Jovescu George
56.	PILTEA HADRIEN - PNL
57.	Șirca George
58.	Ștefan Gyzel
59.	STROE IONUȚ
60.	Adriana Ștefănița
61.	Mihalcescu Dumitru
62.	PREȘCU.
63.	Daniel Ploayhe
64.	Oprescu Dumitru
65.	Bonior Andrei Robert
66.	CULEȘĂ MIHAILĂ
67.	SITTERLI QUIBU-IOAN

NR.	DEPUTAT	SEMĂTURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DOBROVIE MATEI-ADRIAN		USR
10.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
11.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
12.	GHINEA CRISTIAN		USR
13.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
14.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
15.	LUPESCU DUMITRU		USR
16.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
17.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
18.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
19.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
20.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
21.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
22.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
23.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
24.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
25.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
26.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
27.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
28.	ZAINEA CORNEL		USR
29.	BÎZGAN-GAYRAL OANA-MIOARA		Neafiliat
30.	DOHOTARU ADRIAN-OCTAVIAN		Neafiliat